

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **The best job in the world s.r.o.**, IČO: 19450028
se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10 – Vršovice
zastoupená JUDr. Danielem Hornem, advokátem
se sídlem náměstí Republiky 202/28, Plzeň

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. 12966/25/5100-41453-712140,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal dne 11. 3. 2025 zajišťovací příkazy č. j. 1699781/25/2080-84544-109657, č. j. 1699792/25/2080-84544-109657, č. j. 1699796/25/2080-84544-109657, č. j. 1699802/25/2080-84544-109657, č. j.

1699809/25/2080-84544-109657, a č. j. 1699816/25/2080-84544-109657; dne 12. 3. 2025 zajišťovací příkazy č. j. 1730802/25/2080-84544-109657, č. j. 1730813/25/2080-84544-109657, a č. j. 1730818/25/2080-84544-109657; a dne 17. 3. 2025 zajišťovací příkaz č. j. 1920138/25/2080-84544-110999. Těmito zajišťovacími příkazy žalobkyni uložil, aby zajistila úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben roku 2024 až leden roku 2025, která nebyla dosud stanovena, a to složením jistoty v celkové výši 6 100 769 Kč na depozitní účet správce daně.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následná replika

2. **Žalobkyně** v podané žalobě namítala, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou, kterou nad rámec jiných odvolání vznesla v odvoláních týkajících se měsíců duben, květen, červen a červenec roku 2024. V těchto odvoláních namítala, že výše zajišťované částky ve vztahu ke zjištěnému majetku včetně složené kauce v souvislosti s udělením licence agentury práce byla nepřiměřená.
3. Žalobkyně namítala, že správní orgány nepochopily podstatu a fungování tzv. ready made společností. Takto založené společnosti nepodnikají, a to až do doby jejich prodeje. Takový postup žalobkyně tak nelze označovat za podezřelý. Obdobně absurdní je dle žalobkyně argumentace virtuálním sídlem a nenalezením vozidla v majetku společnosti v místě tohoto sídla při neohlášené kontrole pracovníků v místě jejího sídla. Také fluktuace pracovníků v případě agentury práce zaměstnávající cizince je vysvětlitelná a v zásadě i pochopitelná.
4. Žalobkyně rovněž rozporuje, že žalovaný dal přednost silnějším důvodům pro budoucí nedobytnost daně, i když sám v bodě 67 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že existuje slabší pravděpodobnost budoucího doměření daně. V rámci těchto závěrů navíc nebylo ze strany žalovaného zohledněno, že společnosti, do kterých žalobkyně dodává agenturní zaměstnance, odvádí příslušnou DPH přímo na účet správce daně, a tedy výběr daně není závislý na „ochotě“ či „schopnosti“ žalobkyně tuto daň zaplatit. Správní orgány nevyčíslily částku, jež je hrazena přímo na účet správce daně. Ani s tímto argumentem se žalovaný nevypořádal.
5. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s námitkou nepřiměřené výše zajištěné částky ve vztahu ke zjištěnému majetku včetně složené kauce v souvislosti s udělením licence agentury práce zabýval, konkrétně ve vypořádání námitky pod bodem E. V rozhodnutí jsou dle žalovaného podrobně popsány důvody svědčící budoucí nedobytnosti daně, které jsou založeny nejen na struktuře majetku žalobkyně, nízké výkonnosti či vysoké míře zadlužení, ale také na zjištěních o způsobu výkonu podnikatelské činnosti žalobkyně a na dosavadním způsobu nakládání s majetkem – žalobkyně nevlastní ani netvoří žádný dlouhodobý majetek, nýbrž jediným významnějším majetkem jsou pouze finanční prostředky na bankovních účtech. Složenou kaucí se zabýval a uzavřel, že se jedná o jediný podstatný majetek žalobkyně společně s motorovým vozidlem. Žalovaný porovnával hodnoty zjištěného majetku žalobkyně s celkovou výší předpokládané v budoucnu stanovené daně a v bodech 60 až 61 žalobou napadeného rozhodnutí uzavřel, že nelze možnost úhrady očekávat. Žalovaný doplnil, že dle judikatury správních soudů není nutné poskytnout detailní odpověď na každou vznesenou námitku, je-li zřejmé, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené.
6. K podstatě fungování tzv. ready made společností žalovaný uvedl, že počínaje zdaňovacím obdobím prosinec 2023 došlo k neobvykle razantnímu nárůstu přijatých a uskutečněných

Shodu s prvopisem provedla S. K.

zdanitelných plnění (vykázaných v řádech stovek tisíc Kč až jednotek mil. Kč základu daně za kalendářní měsíc) s absencí postupného nárůstu přijatých a uskutečněných plnění, neboť u žalobkyně došlo k okamžitému nárůstu plnění. K argumentaci virtuálním sídlem a nenalezením vozidla žalovaný uvedl, že se jednalo o zjištěné skutečnosti, které však nebyly hlavní důvodem pro vydání zajišťovacích příkazů. Jednalo se pouze o podpůrný argument. Tvrzená fluktuace zaměstnanců nebyla hlavním důvodem vydání zajišťovacích příkazů, pouze podtrhovala existenci odůvodněné obavy o budoucí dobytost daně. Z důvodu velmi nízkého počtu kmenových zaměstnanců může žalobkyně skončit a utlumit svoji činnost prakticky okamžitě, což podporuje existenci obav o budoucí dobytost daně.

7. Žalovaný dále uvedl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně. Přestože důvody svědčící o budoucím stanovení daně jsou „slabší“, neznamená to, že by tyto důvody nebyly dány v dostatečné míře, neboť předpoklad budoucího stanovení daně byl u žalobkyně vysoce pravděpodobný, a to právě z důvodu zjištění o zapojení do obchodních transakcí zasažených daňovým podvodem za zdaňovací období srpen roku 2024. Zároveň žalobkyně uplatnila odpočet daně z deklarovaných přijatých plnění vykázaných v anonymním oddílu B.3 kontrolního hlášení (zdanitelná plnění s hodnotou do 10 000 Kč), a tato plnění tvořila více než 80 až 90 % celkových deklarovaných přijatých zdanitelných plnění, což umocnilo předpoklad, že plnění, ze kterých si žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně, nejsou reálná a žalobkyně si takto snížila svou vzniklou daňovou povinnost. Argumentace, že téměř polovina obchodních partnerů, jimž dodává žalobkyně agenturní pracovníky, odvádí částku připadající na DPH v režimu přenesené daňové povinnosti, směřuje do řízení nalézacího, kde bude prověřována spolupráce žalobkyně s jejími obchodními partnery. V zajišťovacích příkazech nebyla ani nijak zpochybňována uskutečňovaná plnění pro odběratele žalobkyně, ale naopak vznikly pochybnosti ohledně přijatých plnění, z nichž žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně a u nichž pravděpodobně dochází ke krácení daně z přidané hodnoty. Tímto argumentem se žalovaný zabýval v bodě 86 žalobou napadeného rozhodnutí.
8. **Žalobkyně** v podané replice k vyjádření žalovaného uvedla, že jednotlivé zajišťovací příkazy byly vydávány postupně za různé měsíce, a to na „přeskáčku“. Nelze tak na každý měsíc použít totožné odůvodnění, a to s ohledem na různou výši částek, jež byly předmětem zajištění. Nelze tak souhlasit s argumentací celkovou částkou, jelikož minimálně při vydávání prvních zajišťovacích příkazů nebyla známa.

III. Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se žalovaný nezabýval její námitkou nepřiměřené výše zajišťované částky ve vztahu ke zjištěnému

Shodu s prvopisem provedla S. K.

majetku včetně složené kauce v souvislosti s udělením licence agentury práce, kterou vznesla v odvoláních za měsíce duben, květen, červen a červenec roku 2024.

11. Z předloženého správního spisu plyne, že žalobkyně v rámci těchto odvolání uvedla, že „*v rámci tohoto konkrétního zajišťovacího příkazu je též nepřiměřená výše zajišťované částky ve vztahu ke zjištěnému majetku včetně složené kauce v souvislosti s udělením licence agentury práce.*“
12. Dle názoru městského soudu sice žalovaný výslovně nereagoval na vznesenou námitku vzhledem k jednotlivým měsícům, nicméně z napadeného rozhodnutí je dostatečným způsobem možné seznat názor žalovaného. V bodech 45, 46 a 89 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uhrazenou kauci výslovně zahrnul do majetku žalobkyně. V bodech 98 až 101 se žalovaný zabýval výší jistoty. Uvedl, že při stanovení výše zajišťované daně se jedná o kvalifikovaný odhad podle pomůcek v budoucnu stanované daně. Správce daně dle žalovaného určil výši zajištěné částky v rámci své diskreční pravomoci přiměřeně a tento svůj postup dostatečně popsal. V bodě 101 žalovaný odkázal na část „Kvalifikovaný odhad daně“ zajišťovacích příkazů, kde správce daně popsal, jak vypočetl výši zajišťované daně. Výše stanovené jistoty se přitom rovná výši takto předpokládané v budoucnu stanovené daně. Žalobkyně přitom v podaných odvoláních nijak kromě v předchozím bodě tohoto rozsudku citované věty výpočet správce daně výše stanované daně nespороvala. Za takové situace je nutné dospět k závěru, že reakce žalovaného byla dostatečná. V bodech 61 a 117 následně žalovaný uvedl, že nebylo možné užít mírnější prostředky (např. zřízení zástavního práva).
13. Jak již soud uvedl, tato reakce na odvolací námitky je dostatečná. Je nutné připomenout, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247)]. Nepřezkoumatelnost musí být rovněž vykládána ve svém skutečném smyslu – jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám, kvůli kterým skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod [28]).
14. Žalobkyně dále rozporuje, že žalovaný dal přednost „silnějším“ důvodům pro budoucí nedobytnost daně, i když sám v bodě 67 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že existuje „slabší“ pravděpodobnost budoucího doměření daně.
15. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

16. Nejvyšší správní soud se opakovaně ve svých rozhodnutích zabýval důvody pro vydání zajišťovacího příkazu. V rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS, v obecné rovině konstatoval, že předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Kasační soud dále uvedl, že „*lze rovněž souhlasit s tím, že odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost) lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma výše uvedeným prvkům (stanovení daně a její budoucí dobytnost), tak i celkově. Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat. Pokud ovšem bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak.*“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 213/2016-28, a v něm citovanou judikatura).
17. Z uvedené judikatury plyne, že je zcela v souladu s pojetím zajišťovacích příkazů, jsou-li určité slabší důvody jedné podmínky kompenzovány silnějšími důvody druhé podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu. Ve věci se tak neposuzuje domnělý rozpor mezi silnějším důvodem pro budoucí nedobytnost daně a slabší pravděpodobností budoucího doměření daně. Správní orgány se nepřiklání ke slabšímu či silnější naplnění podmínek, jak namítá žalobkyně. Ve věci je podstatné, že existuje silnější důvod naplnění jedné z podmínek, který vykompenzuje slabší důvod (avšak stále dostačující) naplnění druhé podmínky. To se v posuzované věci stalo. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí popsal, že silnými důvody pro budoucí nedobytnost daně je skutečnost, že žalobkyně nedisponuje dlouhodobým majetkem (disponuje pouze likvidními peněžními prostředky s výraznými výkyvy zůstatků a rychlým odčerpáváním, osobním automobilem a kaucí složenou u Úřadu práce); má nízkou výkonost a schopnost dosahovat zisku; má vysokou zadluženost a má evidované nedoplatky. Jako slabší důvody (avšak dostatečné) předpokladu budoucího stanovení daně uvedl, že žalobkyně měla velké vstupy v oddíle B.3 kontrolního hlášení, u kterých nelze ověřit dodavatele; je u ní dáno podezření na fiktivní plnění a řetězec s chybějící daní.
18. Žalobkyně v rámci této námitky rovněž namítala, že nebylo zohledněno, že společnosti, do kterých žalobkyně dodává agenturní zaměstnance, odvádí příslušnou DPH přímo na účet správce daně, a tedy výběr daně není závislý na „ochotě“ či „schopnosti“ žalobkyně tuto daň zaplatit. Správní orgány nevyčíslily částku, jež je hrazena přímo na účet správce daně. Dle žalobkyně se s touto argumentací žalovaný rovněž nevypořádal.
19. Touto námitkou se žalovaný zabýval v bodě 86 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „*správce daně v zajišťovacích příkazech nijak nezpochybňoval uskutečňovaná plnění pro odběratele odvolatele, ale naopak měl pochybnosti ohledně přijatých plnění, z nichž si odvolatel uplatnil nárok na odpočet daně a u nichž pravděpodobně dochází ke krácení daně z přidané hodnoty.*“ K dané námitce je nutné uvést, že splnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu (viz výše) není navázáno na to, zda odběratelé odváděli DPH v režimu přenesené daňové povinnosti. Soud souhlasí s názorem žalovaného uvedeným ve vyjádření k žalobě,

že tato otázka patří až do řízení nalézacího, kde bude prověřována spolupráce žalobkyně s obchodními partnery (srov. i bod 85 žalobou napadeného rozhodnutí).

20. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nepochopil podstatu a fungování tzv. ready made společností, jelikož tyto společnosti nepodnikají až do doby jejich prodeje, a proto tento postup nelze považovat za podezřelý. Tato námitka není důvodná. Z žalobou napadeného rozhodnutí zcela jasně plyne, že žalovaný za podezřelé považoval, že u žalobkyně došlo počínaje zdaňovacím obdobím prosinec 2023 k neobvykle razantnímu nárůstu přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění s absencí postupného nárůstu takovýchto plnění. Jinými slovy, žalovaný nepřikládal k tíži žalobkyni, že by byla tzv. ready made společností, ale že v prosinci 2023 byla její obchodní aktivita až neobvykle vysoká, přestože teprve začala podnikat. Z tohoto názoru neplyne, že by žalovaný nechápal podstatu a fungování tzv. ready made společností.
21. Žalobkyně považuje za absurdní argumentaci virtuálním sídlem a nenalezením vozidla v majetku při neohlášené kontrole v místě sídla. Tyto námitky jsou rovněž nedůvodné. Žalovaný ve svém rozhodnutí tyto skutečnosti neprezentuje jako neobvyklé či protizákonné. Těmito skutečnostmi žalovaný toliko podporuje zdůvodnění nedostatečného materiální zabezpečení žalobkyně a tedy odůvodněnou obavu o dobytost v budoucnu stanovené daně (body 42 a 112 žalobou napadeného rozhodnutí). Hlavním důvodem obavy o dobytost v budoucnu stanovené daně přitom bylo, že žalobkyně disponuje pouze likvidními peněžními prostředky s výraznými výkyvy zůstatků a rychlým odčerpáváním, osobním automobilem a kaucí složenou u Úřadu práce; má nízkou výkonost a schopnost dosahovat zisku; má vysokou zadluženost a má evidované nedoplatky.
22. Z obdobných důvodů je nedůvodná i námitka žalobkyně, že fluktuace zaměstnanců je v případě agentury práce vysvětlitelná a pochopitelná. Žalovaný vysokou fluktuací zaměstnanců hodnotil dvěma způsoby. Dle žalovaného tato skutečnost prohlubovala obavy o budoucí dobytost daně (bod 108 žalobou napadeného rozhodnutí). V bodě 109 žalovaný uvedl, že pro velmi nízký počet kmenových zaměstnanců může žalobkyně prakticky okamžitě utlumit svoji činnost. S tímto názorem soud souhlasí. Ke dni vydání zajišťovacích příkazů žalobkyně zaměstnávala jen jednoho zaměstnance, který u žalobkyně pracoval dobu delší než jeden rok. Žalobkyně nesporně tvrdí, že zaměstnávala velmi malý počet kmenových zaměstnanců. Je-li většina zaměstnanců agenturních, které pracují pro žalobkyni většinou kratší, omezenou dobu, je administrativně výrazně jednodušší okamžitě utlumit svou činnost. Žalovaný rovněž uvedl, že průměrná délka zaměstnání zaměstnanců žalobkyně 34 dní je zarážející a nestandardní (body 51 a 110) a zároveň dodal, že tato skutečnost je pouze podpůrným argumentem. Soud souhlasí s žalovaným, že tato skutečnost není hlavním důvodem pro vydání zajišťovacích příkazů. Tím jsou silné důvody pro budoucí nedobytnost daně (žalobkyně nedisponuje dlouhodobým majetkem – disponuje pouze likvidními peněžními prostředky s výraznými výkyvy zůstatků a rychlým odčerpáváním, osobním automobilem a kaucí složenou u Úřadu práce; nízká rentabilita a výkonost, vysoká zadluženost, evidované nedoplatky) a slabší, avšak dostatečný, předpoklad budoucího stanovení daně (velké vstupy v oddíle B.3 kontrolního hlášení, u kterých nelze ověřit dodavatele, podezření na fiktivní plnění, řetězec s chybějící daní). I kdyby soud uznal, že v případě agentury práce je standardní takto vysoká fluktuace zaměstnanců, nemělo by to vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož to ob stojí i bez této úvahy.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

23. Soud neshledává opodstatněnou námitku, že by napadené rozhodnutí postrádalo individualizaci po jednotlivých zdaňovacích obdobích. Žalovaný vyložil společný právní rámec vztahující se na všechna období a doplnil jej o měsíčně specifická kvantitativní zjištění (body 15 až 23 žalobou napadeného rozhodnutí) a pro srpen 2024 dokonce postavil úvahu na odlišném skutkovém základu (řetězec s chybějící daní, body 29 až 35). Tato struktura překračuje pouhé „kopírování“ a podle soudu je dostatečně individualizovaná.
24. Rovněž soud nepovažuje za vadu s vlivem na zákonnost skutečnost, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pracoval s celkovou částkou 6 100 769 Kč. Žalovaný přezkoumával soubor deseti zajišťovacích příkazů současně a v okamžiku vydání svého rozhodnutí již byla celková suma známá. Jak již bylo výše zmíněno, žalovaný v bodech 61 a 117 uvedl, že s ohledem na celkovou nestanovenou daň a majetkovou situaci žalobkyně není možné využít mírnější prostředky (např. zřízení zástavního práva). Žalobkyně rovněž přehlíží, že správce daně sice vydal šest z deseti zajišťovacích příkazů dne 11. 3. 2025. Další tři vydal dne 12. 3. 2025 a poslední dne 17. 3. 2025. Již v zajišťovacích příkazech z 11. 3. 2025 však hodnotil celkovou výši dosud nestanovené DPH za všechny měsíce, tedy za období duben 2024 až leden 2025. I již správce daně před formálním vydáním všech zajišťovacích příkazů si byl vědom toho, že tyto vydá a s ohledem na tuto skutečnost posoudil majetkovou situaci žalobkyně v porovnání s celkovou výši zajišťované daně jako nedostatečné.. Žalovaný současně neopřel existenci podmínek podle § 167 odst. 1 daňového řádu výlučně o tento součet, ale zejména vycházel i z individuálních skutkových zjištění v jednotlivých obdobích. Soud přitom zdůrazňuje, že nosné důvody pro obavu z nedobytnosti se neopírají jen o aritmetický součet, nýbrž o strukturu majetku a chování s finančními prostředky (absence dlouhodobého majetku, volatilní zůstatky, vysoké hotovostní výběry, zadluženost atd.), které žalovaný detailně popsal.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. 2. 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu